

"Bimen,, de Öldü

Yazan: ULUNAY

Üstad Hafız Ahmet İrsoy'dan sonra Bimen'i de kaybettik. Birinin teessürünü yatıştırmadan gelen bu ikinci ölüm Şark musikisini bir daha taziye ve teselliye muhtaç eyledi. Bimen, eserleriyle halka kendini sevdirmiş bir bestekârdı; bestelerinde çenber, devr-i-kebir gibi ağır usullerle bestelenmiş eserleri yoktur, çoğu şarkıdır; bunlarda da en ziyade tabiata dayanır ve halkın hoşuna gidecek nağmeleri seçmesini pek güzel bilirdi. Elinden bırakmadığı otuz üçlü bir kehriba tesbihin önce bir "nağme terazisi" vazifesini gördüğünü saklamazdı. Şarkılarını hafif bulanlar vardır; fakat çoğu aksak yahut dü yek usuliyile yapılan bu şarkılar neşvesini yahut elemi halka anlatacak samimî bir eda ile ortaya çıkar çıkmaz piyasayı birden kavrur ve aylarca ona hâkim olurdu; hattâ Tarihçi Ahmet Refik'in "Endamının hayalini gözlerimden silemem" güftesine yaptığı hüzzam beste aylarca bütün İstanbulu "Kollarında can vereyim, başka bir şey dileyemem!" diye haykırtmıştı. Bimen, güftelerde titizlik gösterirdi; merhum Mustafa Reşid'in terkiple-re, tetabu'lara boğarak yaptığı güfteleri beğenmez; en ziyade Rıza Tevfik'in şiirlerine hayran kalırdı. Bundan yirmi sene evvel bir gün büyük şairin "Göz aşinalığı" adlı şiirindeki:

İsmi bilmezdim, fakat tanırdım;
Ne yosma bir çiçek bakışı vardı
Kızıl saçlarını ateş sanırdım;
Güneş nûru gibi yakışı vardı.

mısralarını okurken kendini tutamamış, ağlamıştı.

Bimen, yalnız bestekâr değildi; sesine ve san'atine hâkim bir okuyucu idi... Bir sene İstanbula gelen bir Rumen musiki heyetini dinlerken sesini bizde "mûsikâr" denilen sazın en tiz perdesine erişirmiş ve bu kudret mûsikâr'ı çalan artisti çıldırtmıştı.

Bimen ayarında sanatkârların mezar taşları, arkada bıraktıkları eserlerdir, fakat öyle mezar taşları ki, amansız senelerin tesiriyle ne yazıları siliniyor, ne de kitabeleri aşınıyor. Bu mevkie erişebilen sanatkârlara ne mutlu!

